

BİR KADIN SESİ

Özcan GÜLÇİN

Beni bir gün tavana asılı bulacaksın!” cümlesi uğulduyordu kulaklarında. Bu uğultudan kurtulabilmek için âdeta dışarı atar adam kendini. Kaçmak, kurtulmak istiyor bedenini saran bu zehirden. O, kurtulmak istedikçe “Beni bir gün tavana asılı bulacaksın.” diyen kadın sesi bırakmıyor peşini. Sarıyor hücrelerini... Hayat enerjisini silip süpürüyor.

Durup dururken nereden çıktı bu ses şimdi! Kim bu sesin sahibi?

Dışarı atıyor kendini, bir şey söylemeden karısına ve çocuklarına. “Hayırdır!” diyor karısı, çocuklara belli etmemeye çalışarak. Yürüyor sokakta adam bütün seslere kapalı, her şeye sağır.

Sabahın ayazı yanaklarını kesiyor cam gibi; parmak uçlarını hissizleştiriyor. Adam da hissiz, bir taş âdeta. Havada ağır bir pus. Adam önünü zor görüyor. Gökyüzü elini kaldırsa degecek kadar yakın, üstüne üstüne geliyor.

Bir çıkış arıyor adam; bir nefes, bir çare...

Biraz daha yürümek istiyor. Her adımda, kafasını saran, bedenini esir alan zehri damla damla sokaklara akıtacağını düşünüyor. Yürüyor, amaçsızca yürüyor. Bir romandan mıydı bu haykırış, bu isyan. Bir filmde mi? Yoksa anne mi, kardeş mi, eş mi? Bilemiyor bu sesi. Tanıdık gibi... Uzaklardan gibi... Sadece yürüyor adam.

Kasım sonu, rüzgârla gelen yağmur yaprakları, kâğıtları alıp alıp savuruyor. Yerlerde rengârenk yapraklardan halılar... Ömrünü tamamlamış kahverengi yapraklar. Adam bastıkça feryatlarını duyuyor yaprakların. Feryatlar feryatlara karışıyor. Yaprakların feryatları, kafasındaki sesle birleşiyor. Feryatlar, sağır dünyadan çekip çıkarıyor adamı. Hissizliği kayboluyor.

Temizlik işçileri sonbaharı süpürüyor kaldırımlardan. “Yapmayın, sonbaharı süpürmeyin!” diyesi geliyor; ama susuyor, susuyor...

“Artık dükkânı açmalıyım!” diye düşünüyor. Ana caddeye çıkıyor. Ayakları ezberlediği yollara giriyor.

Dükkânını açmak için anahtarları arıyor cebinde. Bir an anahtarları almayı unuttum mu düşüncesi telaşlandırıyor adamı. Sonra anahtarı bulunca sakinleşiyor. Açıyor kapıyı, içeri giriyor. Sandalyesine oturuyor. Dün akşam, omuzlarını taktığı ceket bıraktığı yerde duruyor öylece. Camdan dışarı bakıyor... Taksiler geçiyor, arabaların sağlı sollu park ettiği yollardan. Daracık kaldırımlarda yürümeye çalışıyor insanlar. Kaldırımları işgal etmiş bazı esnaflar. Mallarını kaldırımlara yaymışlar. Her yerde başıbozukluk, kuralsızlık. Her yerde huzursuzluk, mutsuzluk!

Ceketi eline alıyor adam. “Biraz çalışsam iyi olacak.” diye düşünüyor. “Hem işi yetiştiririm hem kafamı dağıtırım.”

Ütüyü fişe takıp sipariş ceketin omuzlarını ütüyemeyi hesaplıyor. O ara eski bir müşterisi giriyor içeri. Pantolonun kısalttığı paçasını gösteriyor adam müşterisine.

“Tamam, olmuş Süleyman Bey!”

Süleyman Bey, dükkânında daha fazla duramıyor. Kendini yine sokaklara atıyor. Uzun süre yürüyor sokaklarda amaçsızca. Bir kahveye giriyor. Yağmurdan kaçan ne kadar işsiz güçsüz varsa kahveye sığınmış. Kahvede masalar dolu. Kimileri oyun oynuyor kimileri bağıra bağıra konuşuyor. Siyasetten, spordan, işsizlikten... O, gürültüde kaybolmak istiyor!

Oturduğu masadaki gazeteye gözü ilişiyor. Bir ay önce, Ermenek’te çöken madden ocağından hâlâ çıkarılamayan altı işçi ile ilgili haberi okuyor. Dalıp gidiyor...

Kahvede ne kadar oturdu, yanına kimler geldi, gelenlerle ne konuştu, bilmiyor. Akşam karanlığının çöktüğünü görüyor. Dışarı atıyor kendini. Uykuya yatan ses uyanıyor.

“... asılı bulacaksınız!”

“Beni bir gün...”

Akşamın karanlığında kaybolmak istiyor. Kalabalıkların içine içine dalıyor. Herkeste bir telaş, bir telaş. Bir ara durup kalabalığın telaşını seyrediyor. Karşıdan gelen taksilerin farlarında gördüğü yağmuru seyrediyor.

“Eve gitmeliyim, merak etmişlerdir.” diye mırıldanıyor. Yağmurdan kaçmadan yürüyor. Dört yol ağzında duruyor, yolu kontrol ediyor; karşıya geçmek için. Eski bir tanıdık görüyor, akşamın içinden kendisine doğru gelen. Durup bekliyor.

Tanıdıkla birlikte, zihnindeki ses yeniden şaha kalkıyor.

“... asılı bulacaksınız!”

“Beni bir gün...”

“... asılı bulacaksınız!”

Yüzüne bakıyor adamın, hatırını soruyor. Adam gözlerini kaçırıyor Süleyman’dan. Karanlıklara sığıyor. Bir eziklik, bir utanç içinde! Geceye bakarak konuşuyor, istemeye istemeye. Nereden çıktın karşıma dercesine...

Süleyman’ın zihninde bir ışık! “Evet!” diyor, “Bu eski komşumun karısının isyanı. Buldum, buldum!”

Bu düşünce rahatlatıyor Süleyman’ı.

“Sen de duyuyor musun?” diyor komşusuna.

“Neyi?” diyor adam, “Neyi duyuyor muyum?”

Birden, yıllar önceki o şen hâline dönüyor. Koluna giriyor Süleyman’ın, “Hadi birlikte yürüyelim, eskisi gibi.” diyor.

O bezgin adam gidiyor yerine bambaşka biri geliyor. Ama Süleyman, “Beni yanıltmak istiyor.” diye düşünüyor.

“O hep evde imiş gibi her akşam ekmeğimi, yoğurdumu alıp bu saatlerde evin yolunu tutuyorum.” diyor arkadaşı. Süleyman adamın eline bakıyor. Poşette ekmeğe ile yoğurdu görüyor. Kendini kötü hissediyor.

“Bütün gün beni perişan eden bu çığlık, bu isyan nereden çıktı? Benimle ne ilgisi var?” diyen sorular eşliğinde evine doğru yürüyor. Kapının zilini çalıyor. Gözünün önünde hep aynı fotoğraf: Havada asılı bir kadın. Kadının ayak hizasında bir çocuk, yoksa bir adam mı? Belirsizleşiyor, siliniyor fotoğraf.

Kulağında hep o çığlık.

“... Beni bir gün...”

“... asılı bulacaksınız!”

Karısı kapıyı açıyor güler yüzle. “Hoş geldin!” diyor. Yüzüne bakıyor kocasının. Sabahki tuhafliğinden bir iz arıyor, bulamıyor. Beş yaşındaki Büşra babasının boynuna atıyor. “Seni seviyorum babacığım!” diyor.

“Ben de!” diyor babası.

Gece yatağına uzandığında, Süleyman’ın kafasında yine o kadın sesi.

“... asılı bulacaksın beni bir gün...”